

Veteranendag Tilburg e.o. op 3 november 2012

Veteranen zijn zeer divers van achtergrond en leeftijd. De oudste zijn ingezet tijdens de Tweede Wereldoorlog, de jongste veteranen zijn net teruggekeerd van hun missie in Afghanistan. Maar één ding is voor alle veteranen hetzelfde: ze hebben allemaal hun eigen verhaal. De gemeenten Tilburg, Oisterwijk, Goirle en Loon op Zand organiseren op 3 november een Regionale Veteranendag: een middag waarop veteranen uit onze regio samenkomen en hun verhalen kunnen delen.

Veteranen hebben allemaal hun eigen verhaal. In het kader van de Veteranendag Tilburg e.o. op 3 november 2012 geven we het woord aan drie veteranen.

Het tweede interview is met Jos le Coq, 53 jaar. Als 20 jarige is hij in januari 1980 uitgezonden naar Libanon als Technisch Specialist. Zijn taak was radarverkener. Dit is zijn verhaal.

Na mijn opleidingen tot Technisch Specialist in 1976 heb ik bij een aantal KL-onderdelen werkzaamheden vervuld als monteur chauffeur YP408. In 1979 ben ik aangewezen voor uitzending naar Libanon en ben ik opgeleid als radarverkener. De overige voorbereidingen op mijn uitzending waren minimaal. Er werd niets verteld over wat ik kon verwachten in het missiegebied, over culturele aspecten e.d.

Mijn vaste post in Libanon was Post 716 in Al Yatun. Na aankomst ben ik direct ingezet en in het begin was het er relatief rustig. Ik heb maar kort op mijn vaste post gezeten. Mijn taken heb ik op verschillende posten in het missiegebied vervuld. Als UNIFIL vormden we een buffer tussen de PLO en de Falangisten. Doordat ik veel door het gebied "zwierf", zag ik veel. Ook heb ik beschietingen meegemaakt maar op een zeker moment word je daar wat laconiek onder. Ik heb veel dingen gezien waar ik liever niet over spreek. Emotioneel was de uitzending voor mij bijzonder zwaar. Vooral de onmacht dat je als vredesmacht niets mocht ondernemen tegen bepaalde misstanden bij de lokale bevolking, knaagde bijzonder aan mij. Soms keerde lokale bevolking zich ons tegen ons. Persoonlijk heb ik niet het gevoel dat ik tijdens mijn uitzending veel aan de verbetering van de lokale situatie heb kunnen bijdragen.

Direct na terugkomst vertelden mensen in mijn directe omgeving me dat ik was veranderd. Na mijn verlofperiode ben ik gewoon weer aan het werk gegaan. Er was geen opvang en er werd nergens over gesproken. Wel vertoonden sommige collega's "machogedrag" om problemen te onderdrukken. Ik bleef gespannen, vermeed drukte en ging nergens naar toe. Ook had ik voortdurend problemen met familie en collega's. Ik heb een hele lange weg gegaan toen bij mij in het jaar 2000 Post Traumatische Stress Stoornis (PTSS) werd vastgesteld. Ik heb nog steeds begeleiding en leer omgaan met bepaalde situaties.

Omdat ik me wil inzetten voor veteranen die allerlei ervaringen hebben opgedaan, wil ik een inloophuis voor veteranen starten. Met een collega zijn we al in een vergevorderd stadium. Binnenkort krijgen we de sleutel van het pand wat Professor Lorentzstraat 12A, hoek Marconistraat gaat worden. In de voormalige winkel / garage willen we de veteranen ontvangen en hen een thuis bieden waar met gelijkgestemden gesproken kan worden. Thuis kun je er niet over praten. In het inloophuis is er onderlinge band door herkenning en erkenning.

Foto uit de privécollectie van Jos le Coq, Libanon 1980
Tekst van Jan Schrijver en Hans Kroes